

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: **D.**, nar. X., štátny príslušník Ukrajiny, naposledy bytom v zahraničí: U., zastúpený advokátom JUDr. J., N., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra SR, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Nitra**, so sídlom Kalvárska 2, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: UHCP-NR-337-010/2010 zo dňa 19.8.2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S 193/2010-80 zo dňa 22. februára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S 193/2010-80 zo dňa 22. februára 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :**I.****PREDMET VECI**

Krajský súd v Nitre rozsudkom uvedeným vo výroku, zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č. p.: UHCP-NR-337-010/2010 zo dňa 19.8.2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Nové Zámky č. p.: UHCP-NR-NZ-AV-2-014/2010 zo dňa 28.5.2010, (ktorým bolo rozhodnuté o administratívnom vyhostení žalobcu z územia SR a určení zákazu vstupu na územie SR na dobu piatich rokov, t. j. do 21.2.2015 a určení vycestovania do krajiny pôvodu, t. j. Ukrajina do 7 dní od nadobudnutia právoplatnosti dotknutého rozhodnutie) a odvolanie žalobcu zamietol.

Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že v preskúmvanej veci sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnym záverom žalovaného, lebo skutkový stav je jasný. Podľa súdu nie je sporné, že žalobca je cudzinec, jeho krajinou pôvodu je Ukrajina a že dňa 22.2.2010 sa nachádzal na území SR, kedy bol kontrolovaný mobilnou jednotkou PZ Komárno a svoju totožnosť nevedel preukázať platným dokladom totožnosti, keď ako vodič nákladného motorového vozidla sa dopustil dopravného priestupku. Na výzvu príslušníkov PZ predložil neplatný cestovný doklad, z ktorého vyplynulo, že žalobca je cudzinec a že predložený doklad bol vystavený iba na tri dni dočasne a na iný dátum, ako v deň kontroly. Ukrajina nie je členom Európskeho spoločenstva a nie je ani súčasťou schengenského priestoru. Podľa súdu jednoznačne sa preto na žalobcu vzťahuje článok 56 ods. 1 písm. b/ Kódexu schengenských hraníc, keďže ide o tretiu krajinu a príslušníci tretej krajiny musia mať platné vízum pri prekročení vonkajších hraníc členských krajín a krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti s výnimkou prípadov, ak sú držiteľmi platného povolenia na pobyt.

V odvolacom konaní žalobca predložil úradne overenú fotokópiu cestovného dokladu č. E. s vízovou nálepkou č. D. platnou od 2.2.2010 do 1.8.2010 vydané Zastupiteľským úradom Nemeckej republiky v Kyjeve, avšak išlo o vízum kategórie „C“ – turistické s poznámkou „ERWERBSTÄTIGKEIT NICHT GESTATTET“ (voľne preložené „podnikateľská činnosť sa

nepovoľuje“). Žalobca sa teda mohol zdržiavať dňa 22.2.2010 na našom území iba ako turista za účelom oddychu, návštevy a spoznávania kultúry krajiny a pod., teda voľne sa pohybovať v schengenskom priestore v období od 2.2.2010 do 1.8.2010. Žalobca však nerešpektoval uvedené predpisy a nariadenia Európskeho spoločenstva a ani zákony Slovenskej republiky, lebo nemal vydané povolenie na pobyt v našej krajine, čo bolo nesporne zistené dňa 22.2.2010 príslušníkmi PZ, keď žalobcu v zmysle zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore vyzvali na predloženie dokladu totožnosti, keď sa dopustil dopravného priestupku nie ako vodič osobného motorového vozidla, ale ako vodič nákladného motorového vozidla (kamión zn. Renault Magnum EČ M.) prepravujúci tovar na území Slovenskej republiky, jednoznačne žalobca vykonával inú ako turistickú činnosť podľa predložených dokladov. Neobstojí preto tvrdenie žalobcu, že i keď mal turistické vízum, zákon o pobyte cudzincov platný na území SR mu nezakazuje „odšoférovať“ na území SR prázdny kamión.

Zhodne so žalovaným preto krajský súd považoval toto jeho zmenené stanovisko za účelovú obranu, ktorá mu nemôže privodiť priaznivejšie rozhodnutie v danej veci, keďže každý je zodpovedný za svoje činy a výsledok svojho správania. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že žalobca sa odvoláva na Ústavu SR a zákony Slovenskej republiky, ktoré majú základ v citovanom ústavnom zákone, ale bližšie a podrobnejšie upravujú konkrétnu oblasť štátnej správy alebo práva a povinnosti fyzických a právnických osôb, ako je napríklad zákon o pobyte cudzincov, Obchodný zákonník alebo Správny poriadok. V tejto súvislosti krajský súd zdôraznil, že všetky tieto práva a predovšetkým povinnosti cudzinca si mal žalobca osvojiť pred vstupom na územie Slovenskej republiky, keďže Slovenská republika je členom Európskeho spoločenstva a jej predpisy upravujúce podmienky vstupu a pobytu cudzincov v schengenskom priestore majú prednosť (vyššiu právnu silu) ako národné zákony, preto Slovenská republika je nimi viazaná. Napokon cudzinec, čo žalobca podľa § 1 ods. 2 zák. č. 48/2002 Z.z. na území Slovenskej republiky, ale i podľa Kódexu schengenských hraníc, nepochybne dňa 22.2.2010 bol, ak ide do inej krajiny mimo územia svojej domovskej krajiny a požiada v domovskej krajine o vydanie turistického víza, mieni túto krajinu napríklad spoznávať, a nie vykonávať činnosť, ktorá sa nezlučuje s účelom turizmu. Ak ale žalobca požiadal o turistické vízum za účelom „výpomoci kamarátovi (občanovi SR), ktorý má problémy so zamestnancom v pracovnom zaradení vodič kamiónu“, ide o zneužívanie práva a je málo pravdepodobné, že takýto cudzinec (turista) zoberie na seba zodpovednosť za tovar a kamión v rozpore so zákonom, ak na takúto činnosť v danej krajine nemá vystavené povolenie. Žalovaný

správne poukázal na zápisnicu zo dňa 22.2.2010 spísanú so žalobcom, v ktorej žalobca opísal dôvod jeho pôsobenia na území Slovenskej republiky. Spontánne popísal prečo a za akých okolností sa na území Slovenskej republiky v deň kontroly nachádzal v Hurbanove, ale i to, aké doklady totožnosti vie predložiť polícii. Nie je možné vylúčiť podľa názoru súdu, že o svojom nezákonnom konaní vedel a bol si vedomý jeho následkov. Inak by žalobca nepodpísal zápisnicu, resp. by do nej napísal nesúhlas v rodnom jazyku, ak by neovládal slovenský jazyk. V správnom konaní a ani na súde (v žalobe) netvrdil, že ho príslušníci policajného zboru nútili podpísať zápisnicu s nepravdivým obsahom. Napokon z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca požiadal príslušný policajný útvar (prvostupňový správny orgán) o písomný preklad dôvodu administratívneho vyhostenia podľa § 56 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, ak by neovládal slovenský jazyk a nevedel v ňom komunikovať s príslušníkmi PZ, pokiaľ ide o jeho procesnú námietku, že mu nebol ustanovený tlmočník pri výsluchu. Krajský súd preto nemal pochybnosť o tvrdení žalovaného, že pri spisovaní zápisnice so žalobcom žalobca bol riadne poučený o svojich právach a ustanovenie tlmočníka nežiadal. Žalobca s príslušníkmi PZ komunikoval v jazyku slovenskom a rozumel právnej terminológii obsiahnutej v rozhodnutí.

Podľa krajského súdu neobstojí ani ďalšia námietka žalobcu, že je zraniteľnou osobou, lebo dňa 7.6.2010 uzatvoril manželstvo s občiankou SR, keďže podľa ust. § 2 písm. k/ zákona o pobyte cudzincov žalobca nie je takou osobou. Tak ako uvádza žalovaný správny orgán, žalobca uzatvoril manželstvo až po vydaní druhého rozhodnutia prvostupňovým správnym orgánom a v čase rozhodovania o jeho odvolaní nemal podanú žiadosť na udelenie prvého povolenia podľa zákona o pobyte cudzincov za účelom zlúčenia rodiny. Neobstojí preto jeho tvrdenie, že vyhostenia a zákaz vstupu na územie SR na dobu päť rokov je pre neho neprimerané a porušujú princíp proporcionality. Po zrušení prvého rozhodnutia správneho orgánu na základe jeho odvolania sa zmenil skutkový stav a nastala odlišná dôkazná situácia po predložení cestovného dokladu č. E. s vízovou nálepkou č. D. s poznámkou „ERWERBSTATIGKEIT NICHT GESTATTET“, a preto došlo i k zmene právneho posúdenia dôvodu administratívneho vyhostenia a uloženia dĺžky zákazu vstupu na územie SR, keďže žalobca mal vedomosť o porušení uloženého turistického víza v schengenskom priestore. Doložené následné vyhlásenie vypočutého konateľä A. s.r.o. je právne irelevantné a v tejto súvislosti nemožno podľa krajského súdu nepoznamenať, že právny zástupca žalobcu bol prítomný pri jeho výsluchu pred správnym orgánom dňa 21.4.2010. Mal možnosť vyjadriť námietku o porušení jeho procesného práva na ustanovenie tlmočníka do zápisnice, čo ale

neurobil, hoci to mohol, keďže obhajoval jeho práva ako profesionál, a teda mal možnosť ho poučiť, ak by bolo pravdivé tvrdenie, že ako občan SR neovláda slovenský jazyk, aby nevypovedal a nepodpisoval zápisnicu o podaní vysvetlenia, pokiaľ mu nebol ustanovený tlmočník.

Keďže napadnuté rozhodnutie i postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli v súlade so zákonom a námietky žalobkyne neodôvodňovali zrušenie rozhodnutie, krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol.

II.

STRUČNÉ ZHRNUTIE ODVOLACÍCH DÔVODOV ŽALOBCEU

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie správneho orgánu zrušuje a vec mu vracia na nové rozhodnutie a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť trovy konania.

Svoje odvolanie odôvodnil tým, že už v odvolaní zo dňa 11.6.2010 a tiež v žalobe namietal, že na území SR nevykonával žiadnu inú činnosť, ktorá by bola zakázaná. V konaní bolo preukázané, že žalobca na území SR ako vodič riadil prázdne nákladné vozidlo značky Reanult Magnum, pričom poukázal na to, že žiadna právna norma cudzincovi nezakazuje šoférovať nákladné vozidlo po území SR v čase, keď mu udelené platné turistické víza. Pripustil, že iná by bola situácia, keby v konaní bolo preukázané, že žalobca vykonával na území SR zárobkovú alebo podnikateľskú činnosť. Takýto dôkaz produkovaný nebol.

Podľa žalobcu neobstojí tvrdenie súdu ani žalovaného, že žalobca je z vykonávania inej činnosti usvedčovaný zápisnicou zo dňa 22.2.2010, kde údajne uviedol, že je zamestnaný ako vodič nákladného vozidla u firmy A. so sídlom V., tiež zápisnica o podanom vysvetlení zo dňa 21.4.2010, kde majiteľ tejto firmy mal uviesť, že žalobca pre uvedenú firmu vykonával pracovnú činnosť ako vodič na základe ústnej dohody.

Žalobca poukázal na to, že už v odvolaní ako aj v žalobe uviedol, že tieto zápisnice majú nulovú výpovednú hodnotu, pretože zo spisu je zrejmé, že je cudzinec neovláda slovenský jazyk.

Poukázal na to, že v zápisnici zo dňa 22.2.2010 nie je nikde uvedené, že žalobca ovláda slovenský jazyk. S poukazom na čl. 47 ods. 4 Ústavy SR neobstojí ani tvrdenie súdu, že ak by žalobca neovládal slovenský jazyk, tak by túto zápisnicu nepodpísal, resp. by bol do nej napísal nesúhlas v rodnom jazyku.

Rovnakú námietku uplatnil aj voči zápisnici o podanom vysvetlení zo dňa 21.4.2010, kde vypovedal majiteľ firmy A. s.r.o. A., ktorý je cudzincom ukrajinskej národnosti.

V súvislosti s tvrdením správneho orgánu, že žalobca počas pobytu na území SR sa nevenoval turistike, na ktorú mal udelení vízum, ale vykonával inú činnosť pre právnickú osobu a to tým, že riadil nákladné vozidlo uviedol, že došlo k odklonu od pôvodného tvrdenia správneho orgánu (v rozhodnutí zo dňa 28.5.2010), v ktorom správny orgán zdôvodňoval rozhodnutie tým, že žalobcu vykonáva na území SR zárobkovú alebo podnikateľskú činnosť. Zdôraznil, že žiadna právna norma nezakazuje cudzincovi, ktorý má udelené platné víza, aby riadil po území SR prázdne motorové vozidlo.

V zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy SR občan, a to aj cudzinec môže robiť všetko, čo mu zákon nezakazuje, preto podľa žalobcu je zrejmé, že štátne orgány nemôžu cudzinca trestať za niečo, čo mu zákon nezakazuje.

Napokon poukázal na to, že v odvolaní ako aj v žalobe uviedol, že dňa 7.6.2010 uzatvoril manželstvo so slovenskou občianku a toto je zákonný dôvod nevyhostiť cudzinca, lebo patrí medzi zraniteľné osoby, vzhľadom na jeho súkromný a rodinný život.

Túto námietku však krajský súd nezobral do úvahy.

III.

STRUČNÉ ZHRNUTIE VYJADRENIA ŽALOVANÉHO K ODVOLANIU ŽALOBCE

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zápisnica o podaní vysvetlenia zo dňa 22.2.2010 dokazuje, skutočnosť, že žalobca vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo vízum udelené. Z predmetnej zápisnice vyplýva, že žalobca komunikoval v slovenskom jazyku, žalobca totiž vyhlásil a svojim podpisom potvrdil, že slovenský jazyk ovláda rečou aj písmom, a preto nežiada aby do konania bol pribratý tlmočník.

Žalovaný tiež poukázal na to, že konateľ spoločnosti A. s.r.o. A. je štátny občan SR, dňa 22.7.2004 si prevzal listinu o udelení štátneho občianstva SR, pričom musel splniť okrem iného podmienku, že ovláda slovenský jazyk slovom aj písmom. Do zápisnice tiež neuviedol, že neovláda slovenský jazyk. Na základe uvedeného žalovaný má za to, že uvedené zápisnice o podaní vysvetlenia majú svoju dôkaznú hodnotu a sú vyhotovované v súlade s právnymi predpismi SR.

V súvislosti s námietkou žalobcu, že dňa 7.6.2010 uzatvoril manželstvo s občiankou SR, žalovaný uviedol, že správny orgán vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu dňa 28.5.2010, preto na túto skutočnosť prihliadnuť nemohol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 vety tretej zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov), dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21. júna 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 O.s.p.). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č. p.: UHCP-NR-337-010/2010 zo dňa 19.8.2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Nové Zámky č. p.: UHCP-NR-NZ-AV-2-014/2010 zo dňa 28.5.2010, (ktorým bolo rozhodnuté o administratívnom vyhostení žalobcu z územia SR a určení zákazu vstupu na územie SR na dobu piatich rokov, t. j. do 21.2.2015 a určení vycestovania do krajiny pôvodu, t. j. Ukrajina do 7 dní od nadobudnutia právoplatnosti dotknutého rozhodnutie) a odvolanie žalobcu zamietol.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod piaty zákona č. 48/2002 Z.z o pobyte cudzincov policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu na päť rokov, ak vykonáva inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt alebo vízum.

Podľa § 56 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o skončení pobytu cudzinca s určením lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu alebo ktorejkoľvek tretej krajiny, ktorá ho prijme, a času zákazu vstupu, ak tento zákon neustanovuje inak. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený. Hromadné vyhostenie cudzincov na základe jedného rozhodnutia je neprípustné.

IV.

ARGUMENTÁCIA ROZHODNUTIA ŽALOVANÉHO

Žalovaný ako druhostupňový správny orgán skonštatoval, že prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu a určení zákazu vstupu na územie SR v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, nakoľko vykonanými dôkazmi v prvostupňovom správnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené vízum.

V tejto súvislosti poukázal na to, prvostupňový správny orgán vykonal dokazovanie (úradne overenou fotokópiou cestovného dokladu č. E. s vízom č. D.. Vyhodnotením predloženého dôkazu dospel prvostupňový správny orgán k záveru, že predmetné vízum je kategórie „C“ –turistické a bolo udelené žalobcovi na Zastupiteľskom úrade Spolkovej republiky Nemecko v Kyjeve dňa 2.2.2010 a to na viac vstupov „MULT“ s dobou platnosti od 2.2.2010 do 1.8.2010 s poznámkou „ERWERBSTATIGKEIT NICHT GESTATTET“.

Z uvedeného podľa prvostupňového správneho orgánu vyplýva, že toto vízum neoprávňuje žalobcu na vykonávanie zárobkovej alebo podnikateľskej činnosti. Skutočnosť, že žalobca vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo vízum udelené podľa prvostupňového správneho orgánu dokazuje zápisnica o podaní vysvetlenia žalobcu zo dňa 22.2.2010, z ktorej je zrejmé, že žalobca uviedol, že je zamestnaný ako vodič nákladného auta u firmy A., s.r.o. so sídlom V. od roku 2008 ako aj zápisnica o podaní vysvetlenia pána A. zo dňa 21.4.2010, v ktorej uvedený majiteľ u firmy A. s.r.o. uviedol, že žalobca pre uvedenú firmu vykonával pracovnú činnosť ako vodič na základe ústnej dohody.

Žalovaný k čestnému prehláseniu konateľa spoločnosti A., s.r.o. A., ktoré predložil k dovolaniu proti prvostupňovému rozhodnutiu uviedol, že v zmysle § 39 ods. 1 Správneho poriadku, čestné vyhlásenie do konania môže urobiť len účastník konania, pričom účastník konania nemá na pripustenie čestného vyhlásenia právny nárok.

Žalovaný k predmetnému čestnému vyhláseniu A., uviedol, že v konaní vo veci prvostupňový správny orgán vykonal dôkaz – zápisnicou o podaní vysvetlenia A., kde počas úkonu boli prítomní dvaja príslušníci PZ a právny zástupca A.. V zápisnici sa uvádza: “Viacej ku svojej výpovedi nemám čo dodať a to, čo som povedal sa zakladá na pravde.“ Zápisnica bola všetkými prítomnými podpísaná.

Žalovaný uviedol, že nemôže priložené čestné prehlásenie zaradiť ako listinu, ktorá nahradzuje dôkaz z dôvodu, že Správny poriadok toto nepripúšťa, len ak čestné prehlásenie spíše účastník konania a za ďalší dôvod označil vierohodnosť predmetného čestného prehlásenia, ktoré na rozdiel od zápisnice vysvetlenia nebolo spísané pre správnym orgánom.

K námietke žalobcu, že uzavrel dňa 7.6.2010 manželstvo s občiankou SR žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán rozhodol dňa 28.5.2010 a žalobca uzavrel manželstvo dňa 7.6.2010. Z uvedeného dôvodu správny orgán primerane bral do úvahy možnosť prihliadnutia na súkromný a rodinný život účastníka konania, avšak v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu

namietaná skutočnosť (uzatvorenie manželstva neexistovalo), navyše žalobca nepatrí medzi zraniteľné osoby v zmysle § 2 písm. k/ zákona o pobyte cudzincov.

Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány v konaní dostatočne zistili skutkový stav veci, tento po právnej stránke posúdili a vydané rozhodnutia náležite odôvodnili. Keďže napadnuté rozhodnutie i postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

V.

PRÁVNY NÁZOR NAJVVYŠIEHO SÚDU SR

Odvolací súd vzhľadom na rozsah dokazovania vykonaného v administratívnom konaní, ktorý považoval za dostatočný a ktorý nasvedčuje tomu, že prvostupňový ale aj druhostupňový správny orgán si zadovážili dostatok skutkových podkladov, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzali, nemal žiadne pochybnosti o legálnosti vykonaných dôkazov, spôsobe vykonania a vyhodnotenia dôkazov, ktoré viedli správne orgány k správny záverom o tom, že bolo spoľahlivo zistené, že žalobca vykonával na území SR inú činnosť, než na akú mu bolo udelené vízum. Táto skutočnosť vyplýva jednak zo zápisnice o podaní vysvetlenia žalobcu zo dňa 22.2.2010, v ktorej žalobca jednoznačne uviedol, že bol zamestnaný ako vodič nákladného vozidla u firmy A., s.r.o. so sídlom V. a tiež zo zápisnice o podanom vysvetlení A. zo dňa 21.4.2010, v ktorej majiteľ firmy, pre ktorú mal pracovať, potvrdil, že žalobca pre uvedenú firmu vykonával pracovnú činnosť ako vodič na základe ústnej dohody.

Nebolo takisto sporným, že žalobca mal udelené Zastupiteľským úradom Spolkovej republiky Nemecko v Kyjeve dňa 2.2.2010 turistické vízum kategórie „C“ s dobou platnosti od 2.2.2010 do 1.8.2010 s poznámkou „ERWERBSTÄTIGKEIT NICHT GESTATTET“.

Podľa odvolacieho súdu dôkaznú situáciu, z ktorej správne orgány vychádzali, nebolo možné zmeniť ani čestným vyhlásením A. a pokiaľ odvolací správny orgán na takýto dôkaz neprihliadol, nepochybil.

Podľa § 39 ods. 1 SP správny orgán môže namiesto dôkazu pripustiť čestné vyhlásenie účastníka konania, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak.

Čestné vyhlásenie správny orgán nepripustí, ak tomu bráni všeobecný záujem alebo ak by tým bola porušená rovnosť medzi účastníkmi konania. Čestným vyhlásením nemožno nahradiť znalecký posudok(ods. 2).

V čestnom vyhlásení je účastník povinný uviesť pravdivé údaje. Správny orgán musí upozorniť účastníka konania na právne následky nepravdivého čestného vyhlásenia (ods. 3).

V tejto súvislosti považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že **čestné vyhlásenie podľa § 39 SP je špecifický inštitút správneho poriadku, ktorý sa používa v prípadoch, keď určité skutočnosti slúžiace ako podklad pre rozhodnutie, nemožno predložiť buď vôbec alebo len s neprimeranými ťažkosťami, prípadne z dôvodu pružnosti a hospodárnosti správneho konania.**

Čestné vyhlásenie teda nie je dôkazom v pravom zmysle, ale takýto dôkaz iba nahrádza.

Naviac z dikcie zákona vyplýva, že čestné vyhlásenie môže urobiť len účastník konania, nie je prípustný zo strany iných subjektov, ktorí sa zúčastňujú na konaní.

K odvolacej námietke žalobca, že zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 22.2.2010 a 21.4.2010 majú nulovú výpovednú hodnotu, pretože zo spisu je zrejmé, že je žalobca ako aj A. sú cudzincami, ktorí neovládajú slovenský jazyk a konanie sa nevedlo v jazyku, ktorému rozumejú, odvolací súd uvádza, že povinnosť správneho orgánu viesť konanie v jazyku ktorému účastník konania rozumie, vzniká vtedy, ak správny orgán zistí, že účastník konania neovláda jazyk (slovenský jazyk) v ktorom sa konanie vedie.

Pokiaľ teda účastník konania komunikoval v správnom konaní v slovenskom jazyku, o čom svedčí obsah zápisnice zo dňa 22.2.2010 z ktorej vyplýva, že žalobca ako účastník konania vyhlásil (na strane 2 zápisnice), že poučeniu v plnej miere porozumel, slovenský jazyk ovláda rečou aj písmom a nežiada pribrať do konania tlmočníka a túto zápisnicu podpísal, správny orgán nepochybil, keď do konania tlmočníka nepribral.

Rovnako sa stotožnil odvolací súd s názorom krajského súdu, že námietka žalobcu, že je zraniteľnou osobou nie je dôvodná.

Podľa § 2 písm. k/ zákona o pobyte cudzincov zraniteľnou je maloletý, osoba so zdravotným postihnutím, staršia osoba, tehotná žena, slobodný rodič s maloletým dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu alebo iným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia.

Žalobca teda zjavne do skupiny zraniteľných osôb v zmysle § 2 písm. k/ zákona o pobyte cudzincov nepatrí.

Ako vyplynulo z obsahu spisu žalobca uzavrel manželstvo s občiankou SR dňa 7.6.2010, teda po rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu. Pokiaľ teda žalovaný posudzoval správnosť a zákonnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorému takáto skutočnosť v čase rozhodovania známa nebola, nepochybil, keď na túto novú skutočnosť aj vzhľadom na uplatnenú

námietku žalobcu, že je zraniteľnou osobou podľa ust. § 2 písm. k/ zákona o pobyte cudzincov, ktorú správne vyhodnotil ako nedôvodnú, neprihliadol.

VI.

ZÁVER A TROVY

Pokiaľ teda krajský súd žalobu žalobcu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP ako nedôvodne podanú, nakoľko nezistil žiaden zo zákonných namietaných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, odvolací súd považoval rozsudok krajského súdu za vecne správny, a ako taký ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 21. júna 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová